

Nea Hakala 4.9.2023

Arvoisa kansleri, rehtori, vararehtorit, uudet opiskelijat ja juhlavieraat

Mikä sinusta tulee isona?

Tähän klassiseen kysymykseen meistä jokainen tässä salissa on saanut vastata elämässään varmasti useammin kuin kerran. Joillakin meistä on valmiina vastaus, joka on saattanut olla selvillä jo pitkään. Osalla saattaa olla jo pieni ajatus, olemmehan ottaneet opiskelupaikan vastaan tietyltä alalta. Osa vasta äskettäin ja osalla, kuten itselläni, siitä on useampia vuosia. Toisilla ei ole vastausta kysymykseen ja siihen vastaaminen saattaa aiheuttaa stressiä.

Voin myöntää, että itsellenikin tähän kysymykseen vastaaminen on tuottanut stressiä. Haluan kuitenkin todeta ääneen, että ei mitään hätää. Minulla on ollut kysymykseen useita eri vastauksia, kuten eläinlääkäri, urheilija, opettaja, mutta nykyään huomaan vastaavani useimmiten, etten tiedä vielä lopullista vastausta ja se tuntuu yllättävän rauhoittavalta

Kysymykset tulevaisuudesta herättävät usein pohtimaan asioiden merkityksellisyyttä. Mikä minua kiinnostaa, mikä on minulle merkityksellistä? Maailman, yhteiskunnan ja ihmisen muuttuessa mielenkiinnon kohteet ja käsitykset merkityksellisyydestä muuttuvat. Koulutuksella on paljon vaikutusta näihin teemoihin ja nyt yliopisto-opintojen tai uuden lukuvuoden alkaessa pääsemme jälleen kääntämään uuden sivun näissä pohdinnoissa.

Yliopistoyhteisö tarjoaa ainutlaatuisen ympäristön tutkia ja ajatella juuri merkityksellisyyttä sekä maailmaa ympärillämme. Kun korkeakoulutuksesta puhutaan yhteiskunnassa jää yksilö yleensä keskustelusta kauas. Siksi haluankin kannustaa teitä kaikkia tekemään tästä ajanjaksosta elämässänne itsellenne merkityksellisen. Etsi rohkeasti omia kiinnostuksen kohteitasi. Ajattele kriittisesti ja ota opintoja poikkitieteellisesti. Keskustelkaa ja kuunnelkaa toisianne, oppiminen ja ymmärrys kasvaa myös yhteisössä, ei ainoastaan luennoilla.

Itse voin sanoa vaivatta, että aikani yliopistossa on ollut elämäni merkityksellisintä. Olen saanut rakentaa omaa merkityksellisyyttä tekemällä eri tieteenalojen opintoja ja keskustelemalla luentojen jälkeen kanssaopiskelijoiden kanssa. Vapaa-ajallani olen toiminut järjestöissä ja valvonut opiskelijoiden etuja niin omassa tiedekunnassa kuin ylioppilaskunnassa. Olen tutustunut uusiin ihmisiin, saanut ystäviä ja kulkenut omaa polkuani. Tässä yhteisössä on mahdollisuus etsiä itseään, kasvaa, oppia ja luoda se oma polku.

Tiedostan että tämä saattaa olla helpommin sanottu kuin tehty, sillä meihin opiskelijoihin kohdistetaan valtavasti paineita ympäriltämme. Valmistumisaikojamme on tiukennettu, toimeentulomme on matala ja koostuu pitkälti lainasta, eikä tilanne ole helpottumassa.

Paineita tulee siis monesta suunnasta, siksi haluan puhua vielä loppuun empatiasta. Yliopistoon tulee ihmisiä eri elämäntilanteista, taustoista, erilaisilla edellytyksillä ja odotuksilla. Me kaikki - Professorit, opetus- ja tutkimushenkilöstö sekä muu henkilöstö ja opiskelijat - rakennamme yhdessä tätä yliopistoyhteisöä. Rakennetaan sitä arvostamalla

toisiamme, kuuntelemalla ja oppimalla toisiltamme, antamalla tilaa omille ja muiden ajatuksille, tekemällä siitä omalla toiminnallamme turvallinen jokaiselle sen jäsenelle.

Kun luomme aktiivisesti tällaista kulttuuria ja tematiikkaa yhteisössämme, näkyy se myös laajemmin yhteiskunnassa. Tämä on äärimmäisen tärkeää aikana, kun yhteiskunnassamme esiintyvä rasismi tehdään näkyväksi julkisessa keskustelussa. Tasa-arvo, lehdistön vapaus sekä tutkittuun tietoon nojaaminen hapuilee Suomessa ja Euroopassa.

Kuten sanoin aiemmin oppiminen, tutkimus ja tiede syntyvät yhteisöissä. Annetaan sille tilaa. Ollaan empaattisia itseämme ja muita kohtaan. Ollaan avoimia - niin opimme itse enemmän toisistamme, yhteiskunnasta, tieteestä mutta myös itsestämme.

Näillä sanoilla haluan erityisesti toivottaa kaikki teidät upeat uudet opiskelijat osaksi yliopistoyhteisöä. Tehkää tästä matkasta teille itsellenne merkityksellinen.

Ja vielä meille kaikille hyvää alkanutta lukuvuotta!